haige-wodi jures, ja ei ootnud muud kui mehhe surma. „Oh, ohkas temma praua, halleda ja raske waimoga: olleks meie kallis Onnisteggia weel Ma peal, minna ruttaksin warsi temma jure, hakkaksin temma jalgadest kinni, ja nutto silmadega, waljo healega pallukšin tedda: anna mulle minno kallist meest, anna mo lastele, armsa issa jälle kätte!“ — Temma ei teadnud ennam, mis piddi teggema omma mehhe kanges wallus ja raskes tõbbes. — Jahhutamist ja tröstimist otsides, wõttis temma Pibliramato kätte, teggi ramato lahti, ja se Issanda tröstimisse sanna, olli kui maggus rohhi temma hawatud süddamele: „Wata, minna ollen iggapäwa teie jures, mailma otsani!“ Matt. 28, 20. — Oh need sannad ollid kui kallis ello-wessi temma jannutand hingele; kindlas uskus hakkas sesamma tootusse sanna temma süddame peale, temma leidis sedda rahho, mis mailm ei woi anda, temma julgus ja lotus Jummala ja omma Onnisteggia abbi ja armo peale kaswis nenda, et römoga ennast allandas Jummala ärramoistmatta tahtmisse alla. Jummal wõttis temma palwed kuulda, surma-ingel lendas ärra temma armsa abbikasa haige-wodist, Issand isse puhhus jälle uut ello temma poolsurnud kehha sisse, nenda et weel kaua aega sai Jummala sured immeteud ja armo-annid kiita, ning kaua weel ellas onnistamiseks omma maiale ja koggodusele.

„Kui sinno kässo-õppetus ep olleks minno jahhutaminne olnud, siis ollekšin minna ommas willetsusses hukka lainud.“ — Taweti laul 119, 92.

Panne tähhele Jummala teed ning kuida temma ärrakaddunud hinged üllesotsib.

Kaks nored mehhed, kes laiskusses ja holetusses ühhest päwast teise ellasid, läksid pühhapäwal kirrikust mõda, kui seal Jummala tenistust peti. Koggodusse laul ja õrrela wäggew heal hakkas sel korral nende süddame peale ja kutsus neid pühha kotta. — „Tulle,“ ütles teine teise wasto, naero melega, „lähme ka ommeti ükskord sisse waatma!“ Nemmad läksid kirriko sisse ja istusid kerge melega mahha. Kui agga õppetaja, töemelega neid innimessi sõitles, kes kerge melega ellawad, ei Jummala sannast egga omma hinge-õnnistusest suggogi ei holi, kui temma koggodust maenitses meelt ja süddant uendada, mitte mailma tühja lusti ja römo ahneste takka aiada, waid selle peale wadata, selle järrel käia, kes meile keikis täht ja märk on, Jesus Kristus, kui temma meie Onnisteggia armo ja hal-